

När man går i nionde klass och vet att man snart ska börja gymnasiet så tittar man ibland tillbaka i tiden då man var liten och näst intill bekymmerlös. Man till och med önskar att man fick leva om den tiden någon gång.

Att börja ettan var mycket nervöst men när man är så liten så är det lätt att få vänner. Det är klart att vissa har blivit mobbade

ända sen förste klass men jag lyckades att inte bli det, vilket jag är tacksam för. Jag lärde känna några personer så bra att

vi fortfarande håller ihop. Fast man hade ju så klart också vänner från det dagiset man gått på innan man började. Till sist blev mina dagiskompisar och mina nya förste klasskompisar ett gäng som också fortfarande håller kontakten.

I alla fall, så under ettan, tvåan och trean bildades dom olika

"gängen" i klassen. Jag var än en gång lyckligt lottad och kom med

i det "tuffa" gänget. Det var så klart lärarna som började kalla oss det tuffa gänget eftersom

att det inte fanns många i klassen

som vågade säga emot oss.

Dom var givetvis inte rädda för
att bli slagna men dom visste
att det fanns vissa bland dom
"tuffa" som kunde snacka så
mycket, så att personernas eller
personens, självförtroende sjönk så
långt som det gick.

Det var ungefär så här mina
lägstadie och mellanstadieår såg ut.

Fast det finns ju även skillnader

~~och hur~~ mycket tid skolan tar mellan

högstadiet och mellanstadiet. T.ex.

på mellanstadiet kunde vi bara ta

på oss våra rullskridskor när vi

ville och gå ut och spela bandy

på skolgården. Där hade vi

ändå roligt fast att vi gick i skolan. Men på högstadiet är det nästan alltid bara lektioner på förmiddagen, sedan lunch och sedan lektioner igen innan man slutar dagen. Även när man började högstadiet så bildades olika gäng som man var med på rasterna och så. Om det går en dag när ens polare är sjuka så kan dagen kännas som en evighet. Därför är det bra med att ha sina kompisar i skolan, för även om det är riktigt tråkigt så blir det i alla fall roligare med kompisarnas närvarande. För att ta ett exempel så, när vi

ätte på klassresa i sjuan och

bodde på ett vandrarhem med fyra

sängar i varje rum, hade jag

tyckt att där var skittråkigt utan

mina låg- och mellanstadiepolare. Men

när dom var med så gjorde vi

det bästa av situationen och det

blev en rätt så lyckad resa.

När man tittar tillbaka så här på

allt som har hänt, både roliga

och tråkiga händelser, så blir jag

mest rädd för att börja gymnasiet.

För tänk om man förlorar och

tappar kontakten med alla sina

barn domsvänner. Och jag tror

att det är stor chans till

att det kommer hända. Eftersom
att på gymnasiet gäller det att
hänga med hela tiden och inte
komma efter. Speciellt om man
ska gå en sådan krävande linje
som jag tänker göra. Men inte bara
därför utan även för att dom
tre gymnasieåren är bland dom
viktigaste i ens liv. Man är nog
också lite rädd för att dom flesta
människor man frågar om gymnasier,
säger att det är ett stort kliv
mellan högstadie och gymnasie. Att man
får en chock när man får se
planeringen om allt som man
ska göra under terminen.

Det är dessa saker som jag

anser är lite skrämmande när

jag tänker in i framtiden. Men

man får väl ta dag för dag

och bara kämpa på så fixar

det sig förhoppningsvis. Men man

kanske får nya kompisar, vem vet,

eller så kan det börja lika

dåligt på gymnasiet som det

gjorde för vissa redan i

ettan.

Av: